

Arrest

nr. 256 009 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 27 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 11 januari 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.08.2020 gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot V. A.,l.Z.B. ([...])

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

- Oprichtingsakte C. bvba dd. 16.01.2012 opgemaakt door Notaris F. S.*
- Aanslagbiljet vennootschapsbelasting voor de inkomsten van het jaar 2019*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf C. Echter, het voorgelegde aanslagbiljet is onvoldoende recent (inkomsten 2019). Onze dienst heeft met dit aanslagbiljet geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Er kan niet van uitgegaan worden dat hij nog steeds dezelfde, meer of minder inkomsten heeft als in het jaar 2019. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 40, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

(1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing aanvaardt de bewijzen van de referentiepersoon niet als bewijs van voldoende en stabiele bestaansmiddelen en meent dat de verzoekster daarom niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 40 Ter VW.

De motivering schendt artikel 40 ter VW, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.¹

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.²

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft,³ quod non in casu.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011,9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaeverbeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*

- *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
- *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
- *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
- *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40 Ter VW en juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij wordt op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) Aanslagbiljet vennootschapsbelasting voor de inkomsten van het jaar 2019

De referentiepersoon, de heer V. A., legt zijn aanslagbiljet voor van de vennootschapsbelasting voor de inkomsten van het jaar 2019.

De bestreden beslissing stelt dat de stukken betrekking hebben op de inkomsten van 2019 en dus niet voldoende recent zijn. Er wordt zonder enige verdere verduidelijking of toelichting gezegd dat deze niet kunnen aanvaard worden ter staving van de huidige bestaansmiddelen.

Deze ‘motivering’ dewelke niet meer is dan een standaardzin, kan niet als redelijk, proportioneel, zorgvuldig of pertinent worden beschouwd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op het ogenblik van de aanvraag de verzoekende partij geen ander aanslagbiljet kon voorleggen. Het aanslagbiljet van inkomstenjaar 2020 was op dat moment nog niet voorhanden. Het boekjaar eindigt immers maar in september, zodat het nieuwste aanslagbiljet pas rond januari 2021 voorhanden is.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 224.739 van uw Raad dd. 8 augustus 2019, waarin uw Raad een gelijkaardige gebrekkige motivering als schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel beschouwde.

Uw arrest stelde:

“ ...

De verwerende partij repliceert echter op geen enkele wijze in de nota met opmerkingen op het argument van de verzoekende partij dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen andere belastingaanslag kon voorleggen, omdat de periode voor het indienen van de navolgende belastbare periode voor het volgende aanslagjaar immers nog niet voorbij was.

De Raad stelt vast dat de aanvraag van de verzoekende partij dateert van 29 augustus 2018. De verwerende partij betwist in het geheel niet dat de verzoekende partij op dat moment inderdaad nog geen aanslagbiljet had kunnen voorleggen dat recenter was dan dit van aanslagjaar 2017, referentiejaar 2016. De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het aanslagbiljet dat werd voorgelegd kwalificeert als onvoldoende recent, terwijl het duidelijk is dat de verzoekende partij geen ander aanslagbiljet kon voorleggen op het moment van de aanvraag.

...”

Deze redenering geldt hier mutatis mutandis.

Van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat zij:

- bij discussie bijkomende stukken opvraagt (zoals gebruikelijk is)*
- minstens betwist dat er geen tewerkstelling meer is en hiervan de bewijzen of minstens de (tegen)indicaties aanlevert; quod non.*

Verder deed verweerder in het licht van zijn zorgvuldige feitenvinding niet de moeite om het bewijs te vragen of de huidige inkomsten nog steeds dezelfde waren en dit in tegenstelling tot andere dossiers waar dit per brief wordt opgevraagd; quod non in casu.

De verwerende partij maakt volledig abstractie van de bedoeling van artikel 40 ter VW.

Het doel achter artikel 40 Ter VW is te vermijden dat de verzoekster ten laste zou vallen van de Belgische overheid. IN het licht van de huwelijkse plichten (artikel 221 Burgerlijk Wetboek) is de referentiepersoon ertoe gehouden om zijn partner te onderhouden en dit volgens de verhouding van de (bestaans-)middelen die zij hebben.

Op tal van punten werd de verweerder al teruggefloten voor haar foute en rigide interpretatie van de bepalingen van de 'stabiele en voldoende' bestaansmiddelen, (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zeker gelet op het professionele parcours dat de referentiepersoon in casu reeds heeft afgelegd. De heer V.A. heeft sinds 1993 zakelijke contacten met diverse Oost-Europese landen. Hij was werkzaam bij een import- en export onderneming die zich richtte op Oost- Europa en was tot 2007 co-CEO van D.T.. Vervolgens werkte hij in 2007-2008 in eigen naam voor dezelfde import- en export onderneming waar hij zich focuste op meubelen en interieurdecoratie. In 2012 richtte hij zijn eigen onderneming 'C.' op.

Betrokkene legt als referentiepersoon dan ook de oprichtingsakte C. bvba dd. 16 januari 2012 opgemaakt door Notaris F.S., voor. Reeds sinds 2012 is dit een gezonde en stabiele onderneming. Negen jaren van goed ondernemerschap zijn meer dan een eenvoudige momentopname die niet zou wijzen op enige stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Daarenboven vormt ook een vast contract een momentopname, gezien een Belg de dag na het indienen van het contract ontslag kan nemen of kan ontslagen worden. Elk dossier is dus per definitie een momentopname.

De verwerende partij heeft nagelaten om zorgvuldig te werk te gaan en vervolgens een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen. Dit alles geldt des te meer nu op grond van de algemene zichtbare cijfers het gezond karakter van de firma zichtbaar is.

Het eerste middel is dus gegrond."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

In casu wenst verzoekster een gezinshereniging te bekomen met haar Belgische echtgenoot. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet blijkt dat dan aangetoond dient te worden dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster twee stukken voorlegde, namelijk de oprichtingsakte van 16 januari 2012 van de onderneming van de referentiepersoon en een aanslagbiljet vennootschapsbelasting inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020. Het aanslagbiljet is volgens verweerder echter onvoldoende recent en geeft geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Er kan niet vanuit gegaan worden dat de referentiepersoon dezelfde, meer of minder inkomsten heeft dan in het jaar 2019. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat op basis van de neerlegde stukken niet kan worden beoordeeld of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster voert aan dat zij op het ogenblik van haar aanvraag geen ander aanslagbiljet kon voorleggen. Het aanslagbiljet van inkomstenjaar 2020 was op dat moment nog niet voorhanden aangezien het boekjaar eindigt in september. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voormelde aanslagbiljet louter en alleen onvoldoende zicht geeft op de huidige inkomsten van de referentiepersoon. De Raad ziet niet in waarom deze motivering kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster verwijst naar de oprichtingsakte van 16 januari 2012, verduidelijkt zij niet op welke manier dit stuk de huidige inkomsten van de referentiepersoon uiteenzet. Verzoekster toont niet aan dat er nog andere elementen waren waarmee verweerder rekening moest houden. De Raad merkt op dat het verzoekster toekomt, in het kader van de op haar rustende wederzijds zorgvuldigheidsplicht, om zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door betrokkene ingediende stukken geen volledig zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter

bepaalde voorwaarden. Door te betogen dat de onderneming van de referentiepersoon stabiel en gezond is en dat dit blijkt uit de algemene zichtbare cijfers, maakt verzoekster duidelijk dat zij het niet eens is met verweerders beoordeling. Hiermee maakt zij echter niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motieven, die aan de grond liggen van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet d.d.15 december 1980; Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

De bestreden beslissing weigert de behoefteanalyse te maken en zet deze weg als ‘overbodig’. Hiermee schendt zij de vermelde bepaling en de vermelde beginselen.

Het doel van de behoefteanalyse is ook hier na te gaan of het gezin van de verzoekster al dan niet in de eigen middelen kan voorzien in de concrete situatie om aldus niet ten laste van de overheid te vallen.

Uw Raad wees er in diverse arresten al op dat verweerder, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten.

Hierbij dient “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” uitgemaakt te worden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Artikel 20 VWEU verzet zich namelijk tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie o.m. HvJ 8 maart 2011. C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel in abstracto beoordeeld wordt zonder naar de concrete situatie te kijken en zonder alle elementen en feiten samen in hun context te plaatsen, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering in abstracto beoordeeld niet proportioneel met dit doel. Zo kan een grondige analyse van de situatie aan de hand van een behoefteanalyse net aantonen dat in sommige gevallen het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Al deze elementen wijzen erop dat de wetgever een ruime beoordeling beoogt waarin alle elementen mee in rekening moeten worden genomen. De herkomst van de middelen speelt daarbij geen rol (HvJ C-408/03, Commissie/België. van 23 maart 2006) en ook de middelen van de partner kunnen in overweging worden genomen. De vraag of er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking staan, is aldus een complexe vraag die in elke situatie anders moet worden beoordeeld en waar alle toepasselijke elementen een rol spelen. De behoefteanalyse staat dan ook centraal en kan niet zomaar ter zijden worden geschoven.

De verwerende partij heeft nagelaten om het geheel van elementen in acht te nemen, in de balans te leggen, en vervolgens een gemotiveerde beslissing te nemen. Om deze reden is de verwerende partij ook duidelijk onzorgvuldig geweest bij het nemen van haar beslissing.

Het tweede middel is gegrond.”

2.4. Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij een behoefteanalyse had moeten uitvoeren, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Nu verzoekster er niet in slaagt het motief te weerleggen dat verweerder op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de huidige inkomen van de referentiepersoon, ziet de Raad niet in waarom verweerder een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat verzoekster, als echtgenote van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zouden vallen van de openbare overheden (RVS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoekster kan dus ook niet dienstig voorhouden dat verweerder *in casu* diende over te gaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT